

Arrest

nr. 159 617 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 21 maart 2013 en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 21 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 1 juni 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 20 maart 2012 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 24 mei 2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 81 660.

1.2. Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.3. De verzoekende partij dient per aangetekend schrijven van 1 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 11 december 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. De gemachtigde neemt op 11 december 2012 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissingen dient verzoekende partij op 28 februari 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 20 maart 2013 worden beide beslissingen door de gemachtigde ingetrokken. Op 24 mei 2013 wordt bij arrest nr. 103 440 van de Raad de afstand van het geding vastgesteld.

1.4. Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij op 5 april 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven zijn de volgende:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

M., P. (...) (R.R.: 086120636386)

nationaliteit: Albanie

geboren te S. K. (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het document ondertekend door Dr. Max Van Den Bogaert bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).“

1.5. Op 21 maart 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij eveneens op 5 april 2013 in kennis wordt gesteld.

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Wagner Cari, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., P. (...) geboren te S. K. (...) op (...), nationaliteit Albanie

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven²

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend - beslissing Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29.05.2012”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een eerste en enig middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van *“substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht”*, alsmede de schending van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden. De ingeroepen onontvankelijkheidsgrond getuigt van het zoeken naar spijkers op laag water, waarbij elk gevoel van evenredigheid dan ook zoek is. Inderdaad, verzoeker had wel degelijk een medisch attest gevoegd bij zijn aanvraag. Dit betrof een attest zoals dit gebezigd en aanvaard werd voor het KB van 24.01.2011 in werking is getreden. Op dat bijgebrachte medisch attest vindt men dan ook alle relevante medische informatie terug zoals die behoort opgenomen te worden in het medisch attest conform het KB. Samen met de andere bij het initieel verzoek gevoegde medische attesten kon men zonder meer nagaan dat het telkens over één en dezelfde patiënt ging, met name verzoeker. Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat het zorgvuldigheids-/evenredigheidsbeginsel verbonden aan de motiveringsplicht door de DVZ met de voeten werd getreden.”

3.2. De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten”* merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van *“substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten”*, zonder evenwel aan te geven welke vormvereisten door de bestreden beslissing geschonden worden en zonder aan te geven op welke manier deze door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat verzoekende partij een schending aanvoert van *“substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten”*.

3.3. Voor zover verzoekende partij zich, naast de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, beroept op de schending van andere *“beginselen van behoorlijk bestuur”*, merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet aangeeft welke beginselen van behoorlijk bestuur zij nog geschonden acht door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan eveneens onontvankelijk.

3.4. Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing –

die overigens niet gegrond is op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – geschonden wordt. Ook dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.5. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidde als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er RvV geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)”

3.6. Uit lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien in het desbetreffende koninklijk besluit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is. Deze ontvankelijkheidsvoorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 4 juli 2012, nr. 220.173).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de aanvraag van 1 december 2012, vermeld in punt 1.3., een standaard medisch getuigschrift van dr. Van Den Bogaert van 23 november 2012 werd ingediend. *In casu* stelde de gemachtigde vast dat dr. Van Den Bogaert op het voorgelegde standaard medisch getuigschrift de identiteitsgegevens van de patiënt niet heeft ingevuld. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. De stelling van de gemachtigde dat het standaard medisch getuigschrift ondertekend door dr. Van Den Bogaert geen link heeft met een identificeerbare patiënt steunt dan ook op deugdelijke gronden.

Het betoog dat verzoekende partij wel degelijk een medisch attest heeft gevoegd bij haar aanvraag en dat men hier alle relevante informatie in terugvindt “zoals die behoort opgenomen te worden in het

medisch attest conform het KB", doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de identiteitsgegevens van de patiënt niet werden ingevuld op het voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

Het betoog dat uit de samenlezing van het standaard medisch getuigschrift met de overige voorgelegde medische attesten die bij de aanvraag van 1 december 2012 werden gevoegd, kan worden afgeleid dat het telkens om dezelfde patiënt ging, met name verzoekende partij, kan niet worden gevolgd. Het komt de gemachtigde, die de ontvankelijkheid van de aanvraag moet beoordelen maar die als leek niet over enige medische kennis beschikt, niet toe om medische attesten samen te lezen en op basis daarvan te besluiten dat ze alle betrekking hebben op dezelfde patiënt.

Het is niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om bij gebrek aan enige identificatiegegevens het medisch getuigschrift van 23 november 2012 niet te beschouwen als een standaard medisch getuigschrift in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Aangezien er dan bij het indienen van de aanvraag geen standaard medisch getuigschrift voorligt zoals artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vereist, is het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig in hoofde van de gemachtigde om op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing blijkt derhalve dat een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

De verzoekende partij maakt verder ook geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Verzoekende partij toont middels de loutere kritiek dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde "*getuigt van het zoeken naar spijkers op laag water, waarbij elk gevoel van evenredigheid dan ook zoek is*", niet aan dat dit *in casu* het geval is, waarbij de Raad verwijst naar de *supra* gedane uiteenzetting.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. *In casu* zet verzoekende partij niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen middelen aanhaalt die concreet gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat dit bevel gehandhaafd blijft.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES